

и тѣхното църкане се чува сегисъ-тогисъ изъ голитѣ храсти и дърветата.

Штъ, я чуй! Какъвъ е този птичи хоръ? Аха, ето ги пѣвцитѣ. Това сж нѣколко дрозда, накацали по храститѣ и подели своята пѣсенъ. Нахранили се отъ алено-червенитѣ плодове, нависнали като гроз-

Дроздове — горски пѣвци

дове по калината и скорушата, неотлетѣлитѣ още дроздове даватъ късенъ есененъ концертъ, който се слуша съ голѣмо удоволствие, понеже нѣма вече предишното разнообразно пѣние, каквото слушахме презъ пролѣтѣта и лѣтото.

Но това пъкъ какво е? Сѣкашъ нѣкой хвърля нѣщо върху насъ! На високото дърво седи катеричка; тя вече е промѣнила своето кафяво пал-

то съ сиво топло кожухче и осигурена противъ студа, спокойно си седи на дървото, близо до своето гнѣздо — дупка, гризе си жълѣди, които държи грациозно съ преднитѣ си лапки, и хвърля празната черупка на земята. Азъ плѣсвамъ съ ржце и катеричката трепва, оглежда се и съ голѣма бързина се изкачва на върха на дървото, скача, разперва опашка, прехвърля се на съседното дърво и се скрива отъ очитѣ ни.